

upaataalt, at der har fundet Afstemninger Sted i det andet Thing, der ere urigtige, at der er kommen en Lov til os fra det andet Thing med aabenbare Feil i, saa har det andet Thing dog vel ogsaa et Ord at sige ved den Leilighed. Og jeg kan saaledes ikke indsee, at det er det rette, fuldkommen værdige Forhold imellem Thingene indbyrdes, at vi omtale og paatale Feilene, men at vi ikke give det andet Thing nogen Leilighed til at yttre sig denne Sag angaaende. Vi afgjøre saaledes vistnok denne Sag, som det fra flere Sider er blevet antydet, i sjon Overeensstemmelse med den meget ærede Finantsminister. Og det er jo godt nok. Men det forekommer mig dog ikke, at den meget ærede Finantsminister ubetinget kan antages at repræsentere det andet Thing. Han repræsenterer vel nærmest Regjeringen ved denne Leilighed. Og da der altsaa i det Hele er Tre, som skulle være enige, forekommer det mig dog, at det Naturlige var, at vi lode den tredie Person, som er berettiget til at være med, nemlig det andet Thing, ogsaa komme til at yttre sig denne Sag angaaende. Og dette forekommer mig saameget mere saaledes, som jeg, i modsat Fald, kunde frites til at opkaste det Spørgsmaal: hvorfor er der ellers to Thing? Thi er det virkelig Mening en med, at der er to Thing, at, naar det ene af dem mener at have opdaget en Feil, som det saa i al Stilhed med Regjeringen kan enes om at faae rettet, saa er det andet Thing overflødig, da frygter jeg for, at den praktiske Anvendelse deraf under andre Forhold ikke vil blive saa gunstig for Landstingets Mågtfuldkommenhed, som den i dette specielle Tilfælde synes at blive.

Ordføreren: Ja, jeg kan dog ikke Andet end mene, at de ærede Landstingsmænd, som lægge saamegen Vægt paa denne lille Rettelse,

dog virkelig tillægger den en større Betydning, end den i Virkeligheden har. Det er ganske vist, at det er en notorisk Feil, som er fremkommen ved Opsummeringen; men netop fordi det er en notorisk Feil, retter den sig saa at sige af sig selv, om man ogsaa vedtager Paragraphen paa den Maade, som den er vedtagen i det andet Thing, og jeg troer, at man virkelig gjerne kan tage Paragraphen, saaledes som den foreligger, uden derfor at komme til at gjøre en falsk og urigtig Afstemning, og jeg troer ikke, at det vil være mindre værdigt for Thinget at tage Paragraphen saaledes af de andre Hensyn, som gjøre sig gjaldende, nemlig for ikke at opholde Loven. Mindst kan jeg være enig med den ærede 6te Landstingsmand for 9de Kreds (Vjerring), naar han har meent, at man skulde foretage denne lille Rettelse for at vedligeholde den sidste Stykke af enhver Indflydelse paa Finantsloven. Jeg vilde meget beklage, om man skulde gribe efter en saadan lille Stykke som denne, for at vedligeholde sin Indflydelse. Det er netop, fordi jeg troer, at Landstinget har og kan komme til at udøve en stor Indflydelse paa Finantsloven, at jeg mener, at man ikke skal benytte sig af en saadan Ubetydelighed som den, der her foreligger. Jeg maa derfor vedblivende være af den Formening, at der ikke kan være nogen Betænkelse for det ærede Thing ved at vedtage Paragraphen, som den foreligger.

Jeg skal ikke komme ind paa de Discussioner, som have fundet Sted med Hensyn til Ulservød Fabrik. Jeg troer, at det vilde være rigtigst ogsaa under de nærværende Omstændigheder at undgaa enhver Discussion om et Anliggende, om hvilket der ikke er stillet noget bestemt Endringsforslag, da Discussionen derom jo ikke vilde føre til Noget.